

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 43/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. V., S., zastúpenej advokátkou Mgr. D. V., Advokátska kancelária, S., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 42/2006-132 z 28. septembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2006 doručená sťažnosť Mgr. M. V., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. D. V., Advokátska kancelária, S., ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 42/2006-132 z 28. septembra 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 8 C 234/04 domáhala určenia, že parcela č. 587/2 – orná pôda o výmere 3 603 m² v katastrálnom území B., zapísaná na LV č. 277 patrí v podiele jednej tretiny do dedičstva po nebohej K. J. a v dvoch tretinách do dedičstva po nebohej Z. F.. Tohto určenia nehnuteľnosti do dedičstva sa domáhala proti odporkyni Ľ. B., B.. Okresný súd návrh sťažovateľky rozsudkom č. k. 8 C 234/04-86 z 20. októbra 2005 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka 18. januára 2006 odvolanie, ktoré 16. februára 2006 konkretizovala. Krajský súd v rámci odvolacieho konania rozsudok okresného súdu svojím rozhodnutím z 28. septembra 2006 č. k. 4 Co 42/2006-132 potvrdil. Podľa názoru sťažovateľky: *„Krajský súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, a ani sa nenamáhal zaoberať sa meritom veci. Konštatoval stanovisko prvostupňového súdu, a citoval odvolaním napadnuté úkony, ale nič viac. Dôkazy na strane žalobkyne neboli ani prvost. súdom ani Krajským súdom v Trenčíne vyhodnotené. Krajský súd v Trenčíne hrubo porušil aj rovnosť účastníkov pred súdom. Zaoberal sa len obhajobou prvostupňového rozsudku. Argumentami uvedenými v odvolaní žalobkyňou nevenoval žiadnu pozornosť. (...)“* V ďalšom texte sťažnosti sťažovateľka zo svojho pohľadu vyhodnocovala dôkazy vykonané všeobecným súdom, čím dospela k záveru, že rozsudky všeobecných súdov sú nesprávne.

Na základe toho sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trenčíne právoplatným rozhodnutím č. j. 4 Co 42/2006-132 zo dňa 28. sept. 2006 porušil právo Mgr. M. V., na spravodlivý súdny proces, zaručený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv, (...) a preto ruší právoplatné rozhodnutie Krajského súdu a vracia vec na ďalšie konanie.

Súčasne zakazuje pokračovať v porušovaní ľudských práv a slobôd, v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv (...).

Krajskému súdu v Trenčíne ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia Mgr. M. V., na účet advokátky, Mgr. D. V., S., do 1 mesiaca od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 42/2006-132 z 28. septembra 2006 tým, že krajský súd sa v rozhodnutí, ktorým rozhodoval o jej odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu nezaoberal meritom veci, neprihliadol na dôkazy ňou navrhnuté a nevenoval pozornosť argumentom uvedeným v odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že: „*Odvolací súd prejednal vec na odvolacom pojednávaní (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.*

Súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a z tohto vyvodil i správny právny záver. Svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, na ktoré dôvody odvolací súd v celom rozsahu poukazuje a osvojuje si ich.

Predmetom konania v danej veci je určovacia žaloba, ktorou sa navrhovateľka domáhala určenia, že parcela č. 587/2 - orná pôda o výmere 3.603 m², nachádzajúca sa v k. ú. B., zapísaná na LV č. 277 kat. úz. B. patrí v podiele 1/3-ne do dedičstva po nebohej K. J. a v 2/3-nách do dedičstva po nebohej Z. F., rodenej K. – B. – C.. V predmetnej veci navrhovateľka vlastnícke právo k uvedenej parcele odvodzovala od právoplatného dedičského osvedčenia o dedičstve zo dňa 17. 11. 1998, č. k. D 1581/95-96, Dnot 310/98, vydaného notárkou súdnou komisárkou so sídlom v Ž. JUDr. T. V., na základe ktorého navrhovateľka ako zákonná dedička zdedila po poručiťelke K. J., rodenej K. okrem iného 1/12-inu pozemkov k. ú. B., zapísaných v PKN vložke č. 329, a to PKN parcelu č. 558 v stave neidentickom (mimo časti prevedenej na LV č. 58, 870 a 274). Z listinných dôkazov, ako i zo zhodných tvrdení účastníkov konania vyplýva, že pôvodnú pozemnoknižnú parcelu č. 558 zapísanú v PKN vložke č. 329 si v dávnej minulosti pozemnoknižní spoluvlastníci rozdelili a podiel K. J. zodpovedal súčasnej parcele č. 587/2 k. ú. B..

Z listu vlastníctva č. 277 kat. úz. B. vyplýva, že odporkyňa je vedená ako výlučná vlastníčka parcely č. 587/2 - orná pôda o výmere 3.603 m². Z obsahu spisu vyplýva, že odporkyňa a jej nebohý manžel k predmetnej parcele získali postavenie oprávneného držiteľa podľa § 2 ods. 3 zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov

k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov. Z notárskej zápisnice notárky JUDr. E. R. zo dňa 13. 12. 1994 sp. zn. N 424/94, NZ 449/94 vyplýva, že odporkyňa a jej nebohý manžel M. B. vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti odvodzovali od kúpy tejto parcely od K. J. v roku 1971, nakoľko túto už od roku 1965 užívali a obhospodarovali. Pretože kúpna zmluva nebola uzavretá písomne, vlastnícke právo nemajú vysporiadané. Od roku 1965 parcelu č. 587/2 k. ú. B. užívali pokojne a nerušene. Z uvedenej notárskej zápisnice ďalej vyplýva, že pokojnú a dobromyseľnú držbu potvrdili dvaja svedkovia a Obecný úrad v B.. Manžel odporkyne M. B. zomrel dňa .... Z osvedčenia o dedičstve notárky Z. B. sp. zn. 11 D 711/2000-37, Dnot 145/2000 vyplýva, že dedičmi po ňom bola odporkyňa a ďalej synovia a dcéry poručiteľa, ktorí uzavreli dedičskú dohodu tak, že parc. č. 587/2 - orná pôda o výmere 3.603 m² kat. úz. B., zapísanú na LV č. 277 nadobudla odporkyňa bez povinnosti výplatku ostatným ustupujúcim spoludedičom. Spornú nehnuteľnosť ako výlučná vlastníčka užíva odporkyňa doposiaľ.

Za tejto situácie bolo potrebné vyriešiť otázku, či sa odporkyňa stala vlastníkom sporných nehnuteľností na základe vydržania.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Podľa ods. 3 cit. zák. ustanovenia do doby podľa ods. 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Podľa ust. § 868 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je uvedené inak, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 1992, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 1992 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak ide o vydržanie vlastníckeho práva k pozemku podľa tohto zákona, kde na základe doterajších predpisov bolo možné nadobudnúť len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemkov, môže si oprávnená osoba započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona.

Z cit. právnej úpravy vyplýva záver, že vlastnícke právo k pozemku nadobudne vydržaním osoba, ktorá kedykoľvek po 1. januári 1992 splnila podmienky stanovené v ust. § 134 Občianskeho zákonníka, s prihliadnutím aj na dobu, počas ktorej mal oprávnený

držiteľ (resp. jeho právny predchodca) pozemok v držbe pred 1. januárom 1992. Z cit. intertemporálnych (prechodných) ustanovení novely Občianskeho zákonníka vyplýva, že vznik právnych vzťahov a ich následky, ku ktorým došlo pred jej účinnosťou (t. j. pred 1. januárom 1992) sa posúdia podľa práva doterajšieho, ale ak trvá vzniknutý právny vzťah i naďalej, posúdi sa odo dňa účinnosti tejto novely, t. j. od 1. januára 1992 podľa tohto nového zákona a podľa neho sa posúdia i právne následky dotyčného právneho vzťahu, vzniknuté po účinnosti nového zákona, t. j. vznik vlastníckeho práva vydržaním. Tento nový vlastnícky vzťah však vzniká (alebo sa transformuje) až po nadobudnutí účinnosti zákona č. 509/1991 Zb.

K zákonným predpokladom vydržania patrí jednak to, že nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciu dobu a jednak nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetnej nehnuteľnosti počas zákonom stanovenej doby. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítavať aj dobu, po ktorú vec oprávnené držal jeho právny predchodca.

V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že právna predchodkyňa navrhovateľa K. J. v čestnom prehlásení zo dňa 4. 4. 1971 potvrdila, že nebohý manžel odporkyne M. B. jej v hotovosti vyplatil preddavok 7.000,- Kčs v prítomnosti jej matky M. B. a jej dcéry, ako i zaťa, J. V. a A. V., ako preddavok na kúpu parcely č. 558 o výmere 0,6 ha, ktorá bola jej vlastníctvom. I keď navrhovateľka v odvolacom konaní spochybnila obsah tohto čestného prehlásenia a podpis K. J. na tomto čestnom prehlásení, odvolací súd jej tvrdenia považoval za účelové, keď pred súdom prvého stupňa tieto skutočnosti nespochybňovala, v priebehu celého prvostupňového konania naň práve odkazovala a spochybňovala iba tú skutočnosť, že došlo k doplaceniu kúpnej ceny za predmetnú parcelu. Túto skutočnosť však v konaní potvrdil svedok F. J., ktorý sa ku kúpe predmetnej parcely vyjadril tak, že v roku 1971, keď nebohý M. B. išiel za pani K. J. a spoločne s ním išiel na MNV v S., kde toto čestné prehlásenie podpísal. V svedeckej výpovedi ďalej uviedol, že asi po roku od podpisu tohto čestného prehlásenia vie, že nebohý M. B. išiel za K. J. s tým, že si ide vysporiadať pohľadávku voči nej. I keď navrhovateľka túto svedeckú výpoveď označila za nevieryhodnú, odvolací súd nemal dôvod spochybňovať výpoveď uvedeného svedka, ktorý v konaní pred súdom prvého stupňa bol riadne v zmysle § 126 O. s. p. ako svedok poučený. Svedkyňa H.

K. potvrdila, že B. pozemok, ktorý je predmetom sporu, užívali od 60-tych rokov. Uviedla, že stará pani B. jej sama povedala, že pozemok idú kúpiť od tetky J.. Ďalej uviedla, že i keď bolo JRD v B. založené od roku 1972, nikdy predmetný pozemok nebol užívaný ako záhumienka, ale B. tento užívali ako svoju roľu. I keď táto svedecká výpoveď len nepriamo potvrdzuje tvrdenie odporkyne ohľadne kúpy predmetnej parcely, navrhovateľka žiadnym dôkazom nepreukázala, že nebohý M. B. a odporkyňa neboli od roku 1971 dobromyseľnými držiteľmi nehnuteľností. Čestné prehlásenie z roku 1971 a následné doplatenie kúpnej ceny tak, ako to vyplýva z výpovedí odporkyne a svedka F. J. boli tak, ako to správne konštatoval už súd prvého stupňa udalosťou, ktorá mohla dôvodne u kupujúcich manželov B. vyvolať presvedčenie, že sa stali vlastníkami v prírode presne vymedzeného pozemku z časti pozemnoknižnej parcely č. 558, zapísanej vo vložke č. 329 kat. úz. B., ktorá v súčasnosti zodpovedá parcele č. 587/2 - orná pôda o výmere 3.603 m² kat. úz. B., zapísanej na LV č. 277, nakoľko v konaní nebolo sporné, že v dávnej minulosti došlo k reálnej del'be predmetnej pozemnoknižnej parcely a K. J. užívala časť zodpovedajúcej parcely č. 587/2. Uvedené skutočnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu teda mohli u kupujúcich pri samotnej kúpe založiť ich dobromyseľnosť. Kupujúci totiž hneď po zaplatení zálohy a doplatení kúpnej ceny v roku 1972 sa ujali držby presnej vymedzenej nehnuteľnosti, túto obhospodarovali, investovali do nej, oplotili ju, vysadili na nej asi 30 ovocných stromov a neboli nikým rušení. K. J. naopak nikdy zloženú zálohu nežiadala vrátiť a pokiaľ by nedošlo k doplateniu kúpnej ceny, právna predchodkyňa navrhovateľky sa mohla kedykoľvek domáhať svojho vlastníckeho práva k spornej parcele, na ktorú si však viac ako 30 rokov vlastnícky nárok nerobila. Ako už bolo konštatované, navrhovateľka žiadnymi dôkazmi nepreukázala skutočnosť, že k doplateniu kúpnej ceny nedošlo, a preto v zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Pokiaľ ide o ďalšiu podmienku vydržania - dobu, po ktorú musela trvať oprávnená držba, v danom prípade je nepochybné, že od kúpy v roku 1972 nadobudol nebohý M. B. a odporkyňa spornú parcelu vydržaním, nakoľko po 1. januári 1992 boli v danej veci splnené podmienky, stanovené ust. § 134 Občianskeho zákonníka, t. j. 10-ročná lehota, po ktorej mala odporkyňa a jej manžel pozemok v držbe. Skutočnosť, že predmetnú parcelu mala odporkyňa i s nebohým manželom v držbe od roku 1992, nebola v konaní nikdy spochybnená.

Odporkyňa i so svojím manželom nadobudla teda vlastnícke právo k parcele č. 587/2 v k. ú. B. vydržaním a pokiaľ sa navrhovateľka domáhala určenia vlastníckeho práva predmetnej nehnuteľnosti návrhom zo dňa 8. 12. 2004, tento vzhľadom na vznik vlastníckeho práva odporkyne k predmetnej nehnuteľnosti už 1. 1. 1992, nemohol byť úspešný.

Keďže ani v odvolacom konaní nedošlo k zmene skutkového stavu a navrhovateľka súdu prvého stupňa vytykala v podstate iba nesprávne hodnotenie dôkazu bez toho, aby navrhla vykonať ešte niektoré ďalšie, ktoré by boli schopné zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľky uvedenými v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba rozsudok okresného súdu potvrdiť ako správny. V jeho rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia sporu. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia preto ústavný súd nie je oprávnený.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2007